

kan genoptages, hvis praksis ændres f.eks. ved en højesteretsdom eller en ny lægelig dokumentation, så giver det den arbejdsskadede en urimelig ringe retsstilling, som vi i SF ikke kan acceptere.

Tilsvarende kan siges om de midlertidige erstatninger, som dette forslag genindfører, efter at Arbejdsskadestyrelsen ændrede praksis sidste år som følge af en landsretsdom. Siden da har folk på revalidering ikke i alle tilfælde kunnet få en løbende erstatning. I januar i år har Højesteret skabt klarhed i forbindelse med en konkret sag. I den dom står der, at der ved tildeling af midlertidige erstatninger skal tages udgangspunkt i det aktuelle indtægtsstab.

Så jeg vil gerne spørge ministeren: Hvordan harmonerer det med et fast beløb på 25 pct. i løbende erstatninger, hvis det aktuelle indtægtsstab f.eks. er på 50 eller 70 pct.? Danske Underviseres Samråd har i sit høringssvar med tre gode eksempler glimrende illustreret det urimelige i et fast procentbeløb.

Så henvises der i bemærkningerne til, at Den Sociale Ankestyrelse og Arbejdsskadestyrelsen har haft den praksis med 25 pct. frem til 2001. Men det er altså ikke sandt. Det ved jeg som arbejdsmediciner fra en lang erfaring med arbejdsskader gennem mange år.

Det, som man tidligere tog udgangspunkt i, var, at man tog udgangspunkt i 25 pct., og det er ikke det samme, som at det var et fast 25-pct.-beløb.

Med det her forslag skal Erhvervs sygdomsudvalget ikke længere træffe konkrete afgørelser i enkeltsager, som det gør nu. Det samme var tilfældet i den tidligere regerings forslag, men det var dengang kædet sammen med en lempelse af dokumentationen for optagelse af lidelser på erhvervs sygdomslisten og med en klar definition af arbejdsskadebegrebet. Så det er meget vanskeligt at vurdere det her forslag, når vi ikke ved, hvad det er, vi taler om: Hvordan skal arbejdsskadebegrebet defineres?

Kl. 18.35

Det er min helt klare fornemmelse, at sagsbehandlingstiden nedsættes på bekostning af de skadelidtes retsstilling. Samme opfattelse kan jeg se går igen i mange af høringssvarene. Selv Dansk Arbejdsgiverforening har væsentlige indvendinger mod forslaget.

Som det her forslag ligger, kan SF ikke støtte det, men ser gerne Socialdemokratiets forslag fremmet, så man i fællesskab kan få afklaret arbejdsskadebegreberne, sådan at vi ikke skal tage

stilling til det, inden udvalget er færdig med sit arbejde.

Søren Søndergaard (EL):

Efter Enhedslistens opfattelse oser det foreliggende forslag på en række punkter langt væk af systemtænkning til skade for de mennesker, der kommer til skade på deres arbejde.

Et er, at forslaget om kortere sagsbehandlingstid er blevet løsrevet fra de reelle behov for en reform, der først og fremmest handler om en forenkling af ulykkesbegrebet og udvidet adgang til at få anerkendt erhvervs sygdomme.

Ministeren lover godt nok i bemærkningerne til forslaget steg i himlen ved at omtale forslaget som første del af en reform. Til det er der at sige, at når første del træder i kraft den 1. januar, er der allerede dømt nøl. De tusinder af mennesker, som må lide under arbejdsskadelovens urimeligheder, kan simpelt hen ikke leve med udsættelse på udsættelse af en egentlig reform. Men det er kun en del af problemet.

Noget andet er, at dette forslag i sig selv medfører håndfaste forringelser, som kun gør dårlige forhold for de arbejdsskadede værre.

Jeg vil dog godt indskyde, at forslaget trods alt også indeholder nogle positive elementer: retsgarantien på at få afgjort sin sag inden for 1 år, bedre tilskudsmuligheder til medicin og behandling og muligheden for selvstændige til at blive omfattet af loven.

De afgørende problemer ved forslaget er for det første standardiseringen af de midlertidige erstatninger for erhvervsvenetab, så de bliver på maksimalt 25 pct., selv om det aktuelle indtægtsstab måtte være væsentlig større.

For det andet begrænses de skadelidtes adgang til at få prøvet afgørelser ved domstolene. Man vil indføre en 6-måneders-frist for sagsanlæg og tillige skærpe betingelserne for genoptagelse. Det var i øvrigt også en svaghed ved de tidligere regeringspartiers forslag til reform, en svaghed, som vi påpegede allerede under behandlingen af L 24.

Endelig vil det i sig selv være en begrænsning af mulighederne for at få anerkendt skade at koble Erhvervs sygdomsudvalget ud af vurderingen af konkrete sager. I hvert fald så længe der ikke er sket en forenkling af ulykkesbegrebet og en udvidelse af anerkendelser på erhvervs sygdomsområdet.

Hvad angår 25-pct.-s-grænsen for midlertidige erstatninger for erhvervsvenetab, fremhæves det i bemærkningerne, at det er »nødvendigjort